

går af det notat, som Mellemlfolkeligt Samvirke har sendt til folketingsmedlemmerne. Også lande som Sverige og Finland, som ellers står Danmark nær og har ydet betydelige midler til udviklingslandene, begynder desværre at skære ned i ulandsbistanden. Den internationale politiske vilje til også at yde de nødvendige ressourcer har altså ikke været til stede.

Skal vi ændre disse kendsgerninger, må vi begynde at forandre vores måde at organisere samfund på. Der skal ændres holdninger, der skal ændres politik, der skal ændres institutioner simpelt hen for at udtrykke spørgsmålet, om viljen er til stede til at dele. Hele verden er jo ikke fattig. Siden FN blev oprettet, er verdens rigdom blevet syvdoblet. Gennemsnitsindkomsterne er tredoblet. Derfor er der midler at fordele af.

Danmark har et særligt ansvar for at sikre en effektiv, målrettet, resultatorienteret opfølgning af det sociale topmøde. Og det helt centrale spørgsmål og baggrunden for, at vi i dag har taget initiativ til denne forespørgsel om opfølgning af det sociale topmøde, er: Er den politiske vilje til stede til at begynde på den omlægning af vores tankegang, vores politik og vores handle-måde, som er nødvendig for virkelig at bekæmpe den globale fattigdom? Og er vi også villige til at betale?

Jeg håber, at dagens debat vil bidrage til, at Danmark sætter sig i spidsen for at få bekæmpelse af den globale fattigdom endnu højere op på den fælles dagsorden for hele verden, og at vi også kommer et skridt nærmere enighed omkring nogle af de grundlæggende forandringer i politik, tankegang og handling, som er så afgørende for effektivt at gøre noget ved fattigdomsproblemet.

Besvarelse

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Jeg skal her blot henvise til min redegørelse og til det, jeg har sagt i debatten netop inden denne forespørgsel. Jeg mener, der samlet set er et billede nu, som også kan tages som en lødlig besvarelse på forespørgslen.

Forhandling

Villy Søvndal (SF):

Jeg har i min hidtidige tale koncentreret mig om den globale fattigdom, specielt den, der kommer til udtryk i lavindkomstlandene, og den internationale bistandsindsats over for de fattige i verden. Det er en helt central pointe for SF, at Danmark har en forpligtelse til at virke som foregangsland. Det gælder såvel økonomisk i form af vor relativt høje bistandsandel, men det gælder også politisk, det vil sige den måde, vi selv har indrettet og organiseret vores samfund på. Og endelig: Vi har en moralsk pligt til at gå foran og vise vejen.

Det betyder for SF også, at når vi stiller krav til ulandene om f.eks. overholdelse af menneskerettigheder, miljø, fattigdomsbekæmpelse osv., ja, så trækker vi også i den regionale politik og i vores indenrigspolitik på samme hammel. Vi skal med andre ord efterleve og opfylde de krav, vi synes, vi har ret til at stille til ulandenes udvikling.

Som berørt tidligere i dag er det stadig den rige, industrialiserede del af verden, der bidrager med langt hovedvægten af de miljøproblemer, der stadig mere voldsomt trænger sig på i verden. Vi vedtog i forbindelse med miljøbistandsdebatten her i Folketinget den 21. marts at arbejde målrettet for at integrere miljøindsats og -dimension i den almindelige udviklingsbistand. Den danske regering bør også arbejde på, at de målsætninger bliver gældende i EU's bistandspolitik.

Ulandenes multilaterale gæld udgør som tidligere nævnt et alvorligt problem i forhold til ulandenes mulighed for at kæmpe sig ud af fattigdommen. Der er derfor grund til at se på de igangværende forhandlinger om Lomé 4-aftalerne, og i den forbindelse bør den danske regering kræve eftergivelse af Lomélandenes gæld til EU, som udgør i omegnen af 1,5 mia. ecu.

Som tidligere nævnt er en af de allerstørste hindringer for, at ulandene kan skabe deres egen bæredygtige udvikling og bekæmpe fattigdommen effektivt, de rige industrialiserede landes handelspolitik. Samtidig undgik det sociale topmøde overhovedet at beskæftige sig med sammenhængen mellem handel og udvikling. Importrestriktioner og tårnhøje toldsatser er den virkelighed, som møder ulandenes varer, når de sendes på markedet.

Igen er Loméaftalerne centrale. Da de afrikanske handelsministre tidligere i år holdt